

Sundhedsstyrelsens cirkulære om retningslinier for lands- og landsdelsfunktioner angiver, hvilke sygehusafdelinger der varetager sådanne funktioner, og giver retningslinier for, hvilke sygdomstilfælde der skal henvises til behandling på lands- og landsdelsafdelinger. Alle lands- og landsdelsafdelinger varetager tillige behandlingsopgaver, som ikke har karakter af lands- og landsdelsfunktioner. Der vil typisk være tale om behandling af patienter fra den pågældende afdelings lokale optageområde. Sådanne lokalpatienter og i øvrigt andre, der er henvist til en bestemt lands- og landsdelsafdeling med henblik på behandling af et mindre kompliceret sygdomstilfælde, kan ikke vælge at blive behandlet på en anden lands- og landsdelsafdeling. Det er således med forslaget sikret, at de enkelte sygdomstilfælde behandles på et specialiseringsniveau, som svarer til patienternes behandlingsbehov.

Forslaget i stk. 3 indebærer, at adgangen til at vælge psykiatrisk behandlingsinstitution kan begrænses, hvis hensynet til psykiatriske patienter taler for det.

Det vil bero på en konkret lægefaglig vurdering, hvorvidt valgfriheden skal begrænses. I vurderingen kan der f.eks. tages hensyn til, at hyppige ønsker om at skifte behandlingssted kan vanskeliggøre den nødvendige kontinuitet i behandlingen.

Forslaget i stk. 4 udvider i øvrigt borgernes mulighed for selv at vælge, hvor de ønsker at blive behandlet til også at omfatte en række private specialsygehuse m.fl.

Adgangen til gratis behandling efter eget valg på de private sygehuse m.fl. ophører, når den årlige økonomiske ramme for det enkelte specialsygehus er opbrugt. Det forudsættes, at behandlingen på private specialsygehuse m.fl. sker efter lægehenvielse. Den endelige visitation af patienter foretages af specialsygehuset.

Amtskommunerne forudsættes som hidtil indbyrdes at indgå aftale om afregning af betalingen for de patienter, der behandles uden for bopælsamt kommunen. Amtskommunerne har med virkning fra 1. oktober 1992 indgået sådanne aftaler om betaling mellem amtskommunerne f.s.v. angår behandling på basissygehusniveau. Betaling for patienter på lands- og landsdelsniveau forudsættes at ske i henhold til de gældende takstreguleringsdirektiver for de enkelte lands- og landsdelssygehuse.

Formålet med bestemmelsen i stk. 5 er, at sundhedsministeren efter forhandling med justitsministeren og socialministeren fastsætter regler om, at visse persongrupper ikke er omfattet af reglerne om friere sygehusvalg, jf. stk. 1, 2 og 4. Bestemmelsen tager sigte på eksempelvis personer, der er anbragt i krimi-

nalforsorgens institutioner eller anbragt på institution i henhold til retsplejeloven, kapitel 11 i lov om frihedsberøvelse og anden tvang i psykiatrien eller straffeloven. For disse persongrupper vil sikkerhedsmæssige hensyn, typisk begrundet i faren for ny kriminalitet eller undvigelse, men også andre hensyn tale afgørende imod et friere sygehusvalg. Endvidere tager bestemmelsen sigte på personer, der er anbragt på sikret afdeling/sikret institution i henhold til lov om social bistand.

Endelig tager bestemmelsen sigte på personer, der er frihedsberøvet eller i øvrigt har fået deres handlefrihed begrænset i henhold til udlændingeloven.

Til § 1, nr. 6.

Sygehuslovens regler om patientbefordring indebærer, sammenholdt med den foreslåede ændring i § 6, stk. 5, at personer, der i øvrigt efter gældende regler opfylder betingelserne for at modtage gratis befordring eller befordringsgodtgørelse, fortsat vil have ret til disse ydelser

- ved behandling på et sygehus inden for bopælsamtskommunen, også når patientens valg af sygehus sker efter § 5 b,
- akut indlæggelse på sygehus uden for bopælsamtskommunen under midlertidigt ophold, når der ikke er tale om benyttelse af adgangen til friere sygehusvalg i § 5 b. F.s.v. angår muligheden for selv at vælge sygehus i tilfælde af akut indlæggelse henvises til bemærkningerne til § 5 b, samt
- ved behandling på sygehus uden for bopælsamtskommunen, når der foreligger lægelig begrundelse herfor.

Med ændringsforslaget til § 6, stk. 5, bemyndiges sundhedsministeren til at fastsætte nærmere regler for, i hvilket omfang der ydes gratis befordring eller befordringsgodtgørelse til personer, der i medfør af § 5 b selv vælger at blive behandlet på et sygehus uden for bopælsamtskommunen, uden at dette ud fra en lægelig vurdering er nødvendigt. Bestemmelsen suppleres af bestemmelsen i sygehuslovens § 7.

De nærmere regler herom vil blive fastsat med udgangspunkt i, at der ydes dækning for befordring og befordringsudgifter til personer, der i øvrigt opfylder betingelserne herfor, med beløb, der gennemsnitligt svarer til udgiften til befordring til nærmeste sygehus i bopælsamtskommunen. Befordringsudgifter herudover må afholdes af patienten.

Dette indebærer i praksis, at der skal fastsættes maksimumbeløb for befordring med henholdsvis ambulance og særligt sygekøretøj (liggende befordring), taxa o. lign (siddende befordring) samt egen bil eller offentlige befordringsmidler.